

Arrest

nr. 113 918 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 oktober 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VELDEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 5 januari 2012 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 26 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat zijn verblijfsrecht hem werd ontnomen om reden dat hij een verblijfsrecht heeft verkregen in functie van zijn moeder en dat verweerder stelt dat zijn moeder haar verblijfsrecht heeft verloren. Verzoeker stelt dat verweerder uitgaat van een verkeerde premisse; dat zijn moeder haar verblijfsrecht hoe dan ook niet heeft verloren en verwijst hiervoor naar het arrest nr. 98 358 geweest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 3 september 2012. Verzoeker verduidelijkt dat voormeld arrest de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van zijn moeder heeft vernietigd. Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door een einde te stellen aan zijn verblijf, nu het vaststaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van zijn moeder heeft vernietigd.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker betwist geenszins dat hij een volgbeslissing in functie van zijn moeder heeft gekregen, noch dat zijn verblijf afhankelijk is van het verblijf van zijn moeder in functie van wie hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad voor vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 20 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van zijn moeder werd genomen, bij arrest nr. 86 765 heeft vernietigd. Evenwel blijkt uit de stukken die werden overgemaakt door verweerder naar aanleiding van het beroep van verzoeker en van zijn broer, wiens verblijfsrecht om dezelfde redenen als verzoeker werd beëindigd, dat op 26 september 2012 een nieuwe beslissing werd genomen ten aanzien van zijn moeder, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Aldus is het duidelijk dat de moeder van verzoekster niet meer over een verblijfsrecht beschikt en verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is nu er geen rekening wordt gehouden met de juridische realiteit. Hij stelt dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij intussen al verschillende jaren in België verblijft, dat hij hier ingeburgerd is en hij hier schoolloopt. Verzoeker stelt dat verweerder het zelfs niet nodig acht hier naar te verwijzen en meent dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag in functie van zijn moeder ingediend en heeft ook een verblijf gekregen in functie van zijn moeder. Nu het verblijf van zijn moeder werd beëindigd, heeft verzoeker

een volgsbeslissing gekregen en wordt ook zijn verblijf beëindigd. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de verweerder terecht vastgesteld dat er ook een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van de moeder van verzoeker. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker student was en met eventuele humanitaire bezwaren conform artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene kreeg de kans toe te lichten waar hijzelf concreet mee bezig was en om eventuele humanitaire bezwaren tegenover het beëindigen van het verblijfsrecht toe te lichten/aan te tonen overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid. Betrokkene heeft zelf geen informatie verstrekt, noch betreffende huidige activiteiten, noch betreffende eventuele humanitaire bezwaren. Uit het dossier blijkt dat betrokkene student is en ook wel een paar dagen een studentenjob heeft uitgeoefend, dat kan echter niet als bezwaar worden beschouwd bij het beëindigen van het verblijfsrecht.”*

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat zo verzoeker van oordeel is dat hij recht heeft op een verblijf omwille van zijn studies het hem vrij staat om een verblijfsaanvraag als student in te dienen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU